

ШУМАДИНКА,

ЛИСТЪ ЗА

КЪЊИЖЕВНОСТЪ, ЗАБАВУ И НОВОСТИ.

Учредникъ и издатель Любомиръ Ш. Ненадовићъ.

Теч. V. Овај листъ излази у Вторникъ и Четвртакъ на по табака, а у Суботу на табаку. Цѣна му е за три мѣс. 5, а за пола године 10. цванц. За огласе плаћа се одъ врсте 5 крајц. за трипутъ. № 127.

В р а ч а р а.

(Продужено)

На гласъ звонцета дође собна служавка као што е заповеђено.

Ели господинъ одъ Ерменонъ јоштъ овде? запыта госпоя одъ Бозе.

На служби, милостива госпоя.

Кажите му некъ уђе.

Госпођица Цецилія такође е дошла.

Некъ изволи и она ући.

Одма затимъ дође Цецилія сама у салу.

Мало часъ отишао е онъ у банту, рекне ова къ Жилѣти шалливо пецкаюћимъ изразомъ.

Ј знамъ.

Оћешъ ли да му у по пута на сусреть изиђемо? Што е сигурно, сигурно.

Право имашъ.

Нѣи три отворе врата, Жилѣта, а и сама Цецилія са приметно заптивенимъ прсима збогъ очекиваня, да се међу тимъ госпоя одъ Бозе у себи смеяла дитиньскимъ лудоріама.

Жилѣта пусти руку другаричину и нестрпелливо напредъ поита.

Текъ што е на басамаке корачила, кадъ наеданпутъ ужасно врисне.

Као да е изъ землѣ изникао, стаао е справмъ нѣ Хекторъ Гранденъ.

Кадъ Ханри на место приспе, нађе онъ госпођицу обнесвешћену.

Онъ нѣ быо манѣ бледъ одъ Жилѣте, ерѣ е онъ чуо, шта јой е предсказивано; знао е дакле, зашто се девойче уплашило.

VII.

Цецилія и госпоя одъ Бозе однесу обнесвешћену Жилѣту натрагъ у салу.

Хекторъ и Ханри остану наполю еданъ справмъ другогъ стоѣћи.

Заиста ме воле, мысляше Ерменонъ у себи.

Супарника, кои му е тако незгодно на путь стао, онъ бы найрадѣ на парчета изникао; ерѣ како бы лако овоме суевѣрѣ Жилѣтино на користь послужити могло.

У коликомъ е степену Жилѣта у предсказиванъ веровала, показала е нѣна несвестъ.

Наравно да одъ киданя на парчета нѣ ништа могло быти, али се коя зла речъ на свакій начинъ могла употребити. Морала се само прилика потражити.

Хекторъ нѣ имао никакве слутнѣ о правомъ узроку, а ни у сну небы снѣо, да е нѣгово благо и тихо лице сасвимъ невино ову проклету забуну произвело.

Онъ се учтиво обрати съ пытанѣмъ на господина одъ Ерменонъ.

Шта то бы, господине? рекне онъ. Да се нѣе убила госпођица.

Съ презрителнимъ погледомъ супарника мерећи одговори Ханри:

Докъ е васъ видла, господине, довольно е было госпођици, па да у несвестъ падне.

Овај гадный одговоръ разлюти Хектора. Съ очевиднимъ усилаванѣмъ едва се умеріо.

У истомъ тренутку покаже се собна служавка, коя е на гласъ звона пошла.

Оћетелъ тако добри быти, рекне јой Хекторъ, да одъ милостиве госпое изиштете артѣ, коѣ самъ јой юче донео, а у истый ма да се у мое име о станю госпођице известите?

Ханри одаше горе доле. Хекторъ недвижимъ очекиваше повратакъ служавке.

Оба млада човека чинила су се, да еданъ другогъ невиде.

Кадъ е служавка у салу приспела у истый ма е и Жилѣта къ себи дошла.

Како ти е, мое сладко дете? запыта е нѣжно забринута мати.

Већ е прошло, мати. Неочекиваный угледь господина Грандена мене е тако потресао, да самъ у невесту пала. Али садъ ми е болъ.

Жилъта загри матери и пружи Цецилии руку. Да те само нисамъ проклетой вештици пуштала. Она е свему крива.

Ніе вредно више о томе мыслити. Гди су господа? Служавка на ово одговори, и каже поруку господина Грандена.

Моя кћи благодари господину Грандену, рекне госпою одъ Бозе. — Ево папири. Нека насъ за данасъ извини. Ел' тако Жилъто?

Што вы учините, я самъ задовольна, мати, одговори девойче.

А господину одъ Ерменонъ? обул и нѣму тако рећи? запята служавка.

Госпою одъ Бозе погледа свою кћерь па затимъ одговори: немой му ништа рећи.

Благодаримъ, шапне Жилъта смешеи се.

Служавка оде.

Айде да се паметно разговарамо, започне госпою одъ Бозе. Я примећавамъ да е предсказиванъ те Цезарине несравнио великій упечатакъ у теби произвело. Да ли се доиста ставъ стварій овимъ отоичашнимъ догађаемъ променило?

Жилъта погледа Цецилию нерѣшительно, па после мале почивке запята: Шта бы ты чинила?

Я се чудимъ, како и пытати можешъ, одговори другарица.

Болъ, да ми одговоришь Цецилио, шта бы ты чинила?

Я бы врачу послучала.

А вы мати?

Ты знашь, дете мое, да я у врачбине неверуемъ. Забрави вештицу и саѣдуй внушено свогъ срца.

Шта да чинимъ? ядиковаше Жилъта. Цезарина заиста истину говори.

Ай, а ти пођи за оногъ, кои ти е првый предъ очи изишао, дете мое.

Ал я га немогу воleti.

А ти подай и руку ономе, коме си срце поклонила.

А ако бы бракъ несрећно испао, онда бы я целогъ живота себи пребаживала, што самъ опомену, кою ми е небо тако чудеснымъ начиномъ послало, тако лакомыслено у ветаръ одбацила.

Размисли се дакле, опомене е Цецилия. Стварь е достойна да се размислишь.

Госпою одъ Бозе увативши Жилъту за обе руке, рекне іой:

Твоя сила уображеня мучи те безъ неволь. Пре свега помысли, да ни еданъ ни другій ніе те просіо. А ко зна оће ли те и еданъ одъ нѣи просити. Можда они о теби ништа и немисле, а ты овамо говоришь тако, као да ты само одъ нѣи двонце едногъ избрати морашъ.

Ханри ме воле, рекне Жилъта.

Дай да почекамо. Немислишь ли и ты, да бы добро было почекати?

Твое миѣніе свагда е уедно и мое миѣніе, сладка мати.

И тако ће мало помало исчезнути упечатакъ, кои е догађаемъ овогъ ютра произвездень, и разумно размиславанъ повратиће се опетъ у свое свагдашнѣ право. Ты видишь да се я съ тобомъ као съ одрасломъ девойкомъ обходимъ, и у найозбилниимъ стварима теби слободанъ изборъ оставлямъ.

Загривши свою кћерь настави госпою одъ Бозе:

Айде садъ да се мало по башти проодамо, мое сладко дете.

Жилъта узме Цецилию подъ руку и пође за матеромъ у башту.

(продужиће се)

СТРАНЕ НОВОСТИ.

ТУРСКА.

У Цариграду 19. Новембра.

„Журналъ де Константинополь“ доноси слѣдуюћій точный и званичный списакъ састава министерства и министерскогъ савѣта:

„Решидь-паша великій везиръ; Ариф-Ефенди, Шех-ул-Исламъ; Реауф-ефенди, министеръ безъ портфеля; Мехмедъ-Али-паша, министеръ морске силе; Мустафа-паша, министеръ безъ портфеля; Мехмедъ-кибризли-паша, предсѣдатель танзиматскогъ савѣта. Риза-паша, министеръ рата; Ахмед-Фетхи-паша главный управитель артилѣріе; Али-Галиб-паша, министеръ приватне царске азне и ковнице; Шефик-паша, предсѣдатель врховногъ су-

да; Шериф-Абдула-паша, членъ врховногъ суда; Етем-паша, министеръ иностраны дѣла; Рифат-паша, членъ танзиматскогъ савѣта; Кямил-паша, министеръ безъ портфеля; Фуад-паша, министеръ безъ портфеля, Сафрати-паша, министеръ трговине; Мустар-паша, министеръ Финансіе. Хисиб-паша, министеръ царски завѣштанія (?); Ариф-паша, министеръ безъ портфеля; Васиф-паша, командантъ царске гарде; Дарбхор-Решидь-паша, командантъ цариградске войске; Мехмед-Али-паша, членъ врховногъ суда; Изет-паша, министеръ полиціе; Исмаил-паша, членъ танзиматскогъ савѣта; Сали-паша, членъ врховногъ суда; Хифзи-паша, членъ танзиматскогъ савѣта; Мустафа-паша, министеръ царски фабрика; Савфет-Ефенди, савѣтникъ великогъ везира.

Р у с і я.

Изъ Берлина пишу подь 26. Новембра слѣдуюће:

У овдешњимъ рускимъ круговима циркулира еданъ списакъ ђенерала и войске, која е опредѣлена, да засадъ подь именовъ проматрајућегъ корпуса изъ околине града Баку-а ступа напредъ къ персійској граници. Између ђенерала, кои су ту назначени, налазе се: Козловскій I, Фроловъ III, Малтъ I, првѣи као предводителъ корпуса, другѣи као ђенерал-квартир-майсторъ, а трећѣи као заповедникъ артилѣрије, која износи 50 топова.

— „Таймсъ“ доноси важну вѣсть, да е Русія заключила у Пекингу са хинезкимъ царствомъ уговоръ, којимъ Хина уступа Русіи едно пристаниште на хинезкој граници и којимъ се дае Русіи право, да едногъ ђенералногъ конзула и три конзула у Хини држати може.

Една телеграфска депеша изъ Цариграда явля, да е Риза-паша, ратный министръ, дао оставку. Причину ове оставке засадъ јошть нико незна, нити се зна, ко ће доћи на његово мѣсто за ратногъ министра.

Расшиє княза Горчакова.

Овай многоважный актъ, којимъ се Русія ясно изражава о начину толкованя свога неки точкѣи паризкогъ уговора мира, и којимъ особито разлаже свое мышленѣ о болгарскомъ питаню, разасланъ е свима рускимъ дипломатима при странѣи дворовима, и гласи овако:

„Протоколомъ I. одь 23. Марта одређуе се, да се комисари, кои ће по 20. чланку уговора о миру назначити нову бесарабску границу, састану у Галацу 24. Апр., и да одма сврше посао, кои имъ се повери. У истой седници изявили су руски пуномоћници, да ће руске власти, чимъ се тай посао сврши, предати молдавскимъ властима земљу, која по новой одредби границе припадне Молдавіи. 20. чланакъ опредѣлява нову границу овако:

„Она ће ићи изъ црногъ мора за 1 километеръ источно одь взера Бурне-Соле, па онда одвѣсно додирати друмъ акѣрманскій, поредь овогъ пута повлачити се до Траянова бедема, јужно пролазити покрай Болграда, и ићи дужь рѣке Ялпука до брда Сарапика, а најпоследь Катаморе излазити на Пругъ. Выше те точке неће се ништа преиначити стара граница међу еднимъ и другимъ царствомъ.“

По гласу тогъ чланка после су сазвани пуномоћници уговаравши сила, да ту границу назначе у поединимъ њѣнимъ частима.

Валя само точно прочитати ту одредбу, па да се свакай увери, да се она односи на границу на тврдой земљи, а никако се не односи на островъ какавъ на отвореномъ мору. Но зато опетъ е у то помешанъ и Змиинъ Островъ. То нѣе учинѣно по смислу оне одредбе, него напротивь по пређутности њѣной. Доиста никаквомъ изреченомъ одредбомъ уговора нѣе тай островъ, кои е Русія неоспорно имала пре него што ће се нарушити миръ, ни съ Молдавіомъ саеянѣнъ ни Турској доданъ. Ђрбо кадъ е речъ о праву, онда уговоръ о миру, ако еданъ газда има пренети земљу какву на другогъ газду, валя ту промену да изрече ясномъ и точномъ одредбомъ.

Пређутанѣмъ пакъ нити се условлява да една страна што изгуби, нити да друга што добьє. Отуда е рускѣи кабинетъ мислио, да е при повраћеномъ миру не само властанъ, него и обвезанъ на Змииномъ Острову наново уредити кулу, коју е јошть пре рата на обшту користь међународне трговине и пловидбе о свомъ трошку начиню, да светли лађама кадъ плове. Да се пакъ при извршиваню тога ништа не пропусти, што е нужно, то е рускомъ посланику у Паризу заповеђено известити се, да ли Француска или Енглеска можда јошть заузима Змиинъ Островъ.

Предходнимъ известіємъ, Юлія месеца добывенимъ одь г. французскогъ министра инострань дѣла и одь г. посланика енглескогъ, доказуе се, да е царско правительство уместно радило при повраћаню првашиѣгъ станя, кое се до онда нѣе имало зашто сматрати као предметъ распре.

Известивши се да за време рата и после подписаногъ мира нѣе заузетъ островъ, руске власти текъ науме опетъ зажећи ватру на кули оной, кадъ али чую да е еднимъ одвѣнѣмъ турске войске око половине Юлія месеца већъ заузетъ островъ безъ никакве формалности. То се шта више догоди јошть пре, него што и пуномоћници уговаравши сила сврше послове за извршенѣ 20. и 21. чланка уговора.

Све и да се о смислу тѣи чланка имало различито мышленѣ, опетъ е валяло ту сумню расправити обштимъ споразумленѣмъ међу уговаравшимъ силама. Ни една сила нѣе была властна, сама судити у распри збогъ одредбе, која е часть обштегъ уговора, на комъ су сви кабинети подписани као сведоци и смци и судіє. Пошто е дѣло мира было послѣдица њѣовогъ заедничкогъ труда, то е нужно было, да оне све заедно раде да се осигура и точно извршенѣ.

У томе осведоченю нѣе царскѣи кабинетъ нимало оклевао изяснити се, да е нужно искупити у Паризу конференцию, која ће пресудити распру, која се заметнула на концу Юлія месеца збогъ Змииногъ Острова.

Наредба една, која е по царској заповести дана барону Брунову 23. Юлія, налаже томе посланику, да предложи французскомъ кабинету, да се одма скупѣи конференция, те да пресуди чиѣи ће опетъ бити Змиинъ Островъ. Царскѣи кабинетъ оставіо е силама, подписанимъ на уговору, да пресуде што пресуде о томе питаню, а уедно е приметіо, да тай островъ нема за Русію никакву, ни политичку ни воену важность, и да нема никакво друго значенѣ, него оно, кое лежи у правилномъ обдржаваню куле, која светли лађама кадъ плове, и која е не-обходно нужна за трговину, особито одесанску; и после да се никаквимъ едностранѣмъ заузеткомъ не може до-быти основано право, а да па то непристане и страна, која е островъ најпоследь имала, ѡрбо уговоръ ништа о њѣму не условлява; а најпоследь да е за цѣль ту, да се та погрешка поправи, нужно да се представници уговаравши сила наново сазову, и да се њѣима остави изрећи пресуду, која по дѣлима првога конгреса јошть нема силу свршеногъ посла. У оно време као да су и кабинети бечкѣи и лондонскѣи мислили, да валя о томе зяеднички посаветовати се.

Докле су силе една другој поверително саобштавале, шта која мисли о томе плану, догодіо се јошће еданъ случај, збогъ кога е утолико пре нужно сазвати конференцію. Та друга нужда породила се збогъ различитогъ мишлена, кога су представници, кои су опуномоћени да назначе нову бесарабску границу.

Колико су годъ ти пуномоћници гледали изъ основа и брзо решити стварь, толико опетъ е право казати, колико е и царскій кабинетъ радіо, да се то постигне. Увекъ, кадъ су годъ пуномоћници, одговорни за свой посао, наишли на какву местну сметњу, коју нису властни сами расправити, укланяла имъ е сумњъ непосредна пресуда, која имъ е достављана по заповести царевой, те тако имъ е олакшаванъ посао у духу сасвимъ помирљивомъ. Довольно е само двое навести, па да се то докаже. По 20. чланку ваља нова граница да иде за 1 километерь одъ езера Бурне-Соле, и да одвѣсно допире до друма акѣрманскогъ. Та линія секла е посредъ езера аци-Ибраимова, те тако е езеро Бастріямско остало сасвимъ на руской страни. Кадъ е то место извиђено, увидила се недовольность одредбе. Царскій е кабинетъ одма дозволио своимъ пуномоћницима, да томе злу доскоче тиме, да оба та езера дођу у молдавскій а-

тарь. — Друго, по 20. чланку има граница кодъ Катаморе излазити на Пруть. Текстомъ уговора никако се не одређуе, да ли то место има остати руско, или се има додати Молдавіи. Царскій е кабинетъ и ту сумно уклоніо, дозволивши да се Катамора дода Молдавіи. Но јошће више; у време т. е. кадъ е парискій конгресъ био у скупу, та линія одъ нове границе већ е была узета у конференцію, а пуномоћници аустрійскій, францускій и енглескій предложе поравнанъ, по коме граница има подалъ сѣверно одъ Катаморе излазити. Руски пуномоћници нису могли на то пристати, ербо е границу, као што е назначена у 20. чланку, већ био и царъ потврдіо. Изисавши пакъ на лице места, пуномоћници аустрійскій, францускій, енглескій и турскій наново предложе оно исто поравнанъ, кое е тако на конференцији еданпутъ већ одбачено. Царскій кабинетъ опуномоћи свое пуномоћнике, те и на то пристану, те тако Молдавіа добые пространію границу на Пруту, него што и уговоръ предписуе. — Помоћу тій своевольни и съ драге волѣ одма признати поравнана назначи се граница скоро преко три части, колика е годъ. Остану јошће само два места да се назначе.

(свршиће се)

О Г Л А С И

(3—3) По рѣшенію овогъ и високогъ Апелационогъ Суда као и по одредби Началничества ово-окожнотъ, продаватъ се кућа одъ старогъ дрвеногъ матеріала и подъ овомъ плацъ одъ 6 фатій и 3 шуха съ лица ширине, 76 фатій дужине и 6 фатій у дну ширине, у прекомъ шору вароши Шабца постовій и маси поч. Николе Теодоровића быв. овдаш. жителя принадлежећій и одъ 60 # цес. у вредности преценительима оценѣный, 13. 14. и 15. наступаюћегъ месеца Децембра; и трећій и последній данъ лицитације после подне у 4 сата по европейски уступиће се оное лицитандо, кои за исту кућу съ плацемъ найвише готовы новаца дати обећа.

Продаю ову Началничество ово-окожнотъ настоѣнимъ обзнанююћи позива свакогъ оногъ, кои бы у речи стоѣћу кућу съ плацемъ лицитирати и купити желіо, да се у одређене дане лицитације овде у Шабцу наћи и при држати се имаюћой лицитацији присутствовати има.

Изъ канцеларіе Началничества Окожнотъ Шабачкогъ № 7257. 15. Ноембра 1856.

(1—3) Имаюћи неку суму новаца у Бечу примати, являмъ г.г. трговцима овдашнимъ, да самъ у станію мѣнице (вексле), издавати, кое ћеду одма исплаћиване быти. Кои бы дакле такове потребовало, нека се мени у мојој кући на Сави, у трговини г.г. браће Исаиловића приявити изволи.

Са добримъ емствомъ могу и безъ новаца издавати.

Њорђе Т. Њорђевићъ.

(1—3) Подписаный дошавши садъ изъ Беча са готовимъ мушкимъ алынама свакогъ рода, а тако исто и са неизрађенимъ еспапомъ, препоручуемъ се поштованомъ публикуму за млогобройне наручбиве съ врло умѣреннымъ ценомъ и изреднымъ радомъ. Сместиште трговини мое налази се у кући Г. Игњата Станимировића Професора Права идући ђумруку.

У Бѣограду 29. Нов. 1856.

Арсеніе Кнежевићъ.
врочъ мужкогъ одѣла.

Стецишта се отвараю:

1. При Суду Окр. Беогр. надъ масомъ а) пок. г. Владислава Поповића, быв. Проф. Гимназіе Београд., 17. Јануара 1857. б) пок. Тодора Ђековића, табака, 28. Дец. тек. год. в) самоубице Симе Марковића, изъ Турске, но быв. у Београду меанціе, 4. Јануара 1857.

2. При Суду Окр. Крагуевач. надъ иманьмъ поч. Пауна Павловића меанціе изъ Крагуевца до 28. Јан. 1857.

Продаватъ се на лицитацији:

1. У Београду, различна непокр. добра Павла Башкалѣића трг. 2. 3. и 4. Јануара 1857.

2. У Гроцкой, Окр. Беогр. непокр. добра презадуженогъ Маринка Томића, 18. 19. и 20. Децембра т. г.

Обшттина вароши Неготине тражи за Писара Примир. Суда какво лице, кое е права свршило, и кое бы могло обшттину у парницама заступати. Плата е за сада 200 талира.

Вићентиѣ Груићъ изъ Рога, Окр. Ужичкогъ проглашенъ е надлежнимъ Судомъ за распикућу.